

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Primljeno: 29-04-2019		
Prilog	Neposredno	Poštom
Klasa: UP/II-034-02/19-01/213		
Ur. broj: 354-01/19-5		

Poslovni broj: UsII-220/19-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Blanše Turić, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja AKTOR S.A sa sjedištem Ermou 25, 14564 Kisissia, Atena, Grčka, PDV broj: 094149722, kojeg zastupaju opunomoćenici Saša Poldan, Goran Gatara, Valentina Vižintin, Marko Komorski i Toni Primorac, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Saša Poldan, Goran Gatara, Valentina Vižintin, Marko Komorski i Toni Primorac u Rijeci i Zagrebu, Rijeka, Jadranski trg 4, protiv tužene Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatske ceste d.o.o. Zagreb, Vončinina 5, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 25. travnja 2019.,

presudio je

- I. Poništava se rješenje Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/19-01/213, urbroj: 354-01/18-5 od 20. ožujka 2019. i predmet vraća na ponovni postupak.
- II. Odbija se zahtjev za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Tužena Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave navedenim rješenjem odbacila je kao neurednu tužiteljevu žalbu protiv naručiteljeve odluke o odabiru u postupku javne nabave, jer naknada za pokretanje žalbenog postupka nije plaćena u propisanom iznosu.

Tužitelj u bitnome navodi da je nedvojbeno ispunio uvjet plaćanja naknade za pokretanje žalbenog postupka u propisanom iznosu u visini od 100.000,00 kn, te o tome dostavio dokaze u pravitku sporne žalbe. Navedeno je tužitelj osobito naglasio u točki IV. izjavljene žalbe navodeći u tekstu: „Žalitelj dostavlja dokaz o izvršenoj uplati naknade za pokretanje žalbenog postupka u propisanom iznosu od 100.000,00 kn. Štoviše žalitelj je uplatio i veći iznos (13.990 EUR), a sve kako bi, imajući na umu tečajne razlike i naknade transfera, bio potpuno uvjeren u ostvarenje ovog uvjeta. Dokaz o izvršenoj uplati naknade za pokretanje žalbenog postupka preveden sa engleskog jezika po ovlaštenog sudskom tumaču za engleski jezik.“

Dakle tužitelj je bio potpuno uvjeren u ostvarenje ovog uvjeta i uplatio je već iznos od propisanog u ukupnom iznosu od 13.990 EUR-a, na način da je posredstvom ALPHA BANK AE Atena na račun Državnog proračuna kod Hrvatske narodne banke, prvo dana 6. ožujka 2019. godine uplatio iznos od 13.490 eura, zatim dana 8. ožujka 2019., uplatio je dodatni iznos od 500 eura. Iznos od 13.990,00 eura protuvrijednost u kunama iznosi najmanje

103.476,89 kn. U privitku predmetne žalbe, kao dokaz o uplaćenju propisanoj naknadi za pokretanje žalbenog postupka tužitelj je dostavio potvrdu ALPHA BANK AE Atena o izvršenoj uplati u iznosu od 13.490,00 eura na dan 6. ožujka 2019. preveden sa engleskog jezika po ovlaštenom sudskom tumaču za engleski jezik, te potvrdu ALPHA BANKE AE Atena o izvršenoj uplati u iznosu od 500,00 eura na dan 8. ožujka 2019. preveden sa engleskog jezika po ovlaštenom sudskom tumaču za engleski jezik. Znači žalba tužitelja je nedvojbeno sadržavala dokaz o izvršenoj uplati naknade za pokretanje žalbenog postupka u propisanom iznosu od 100.000,00 kn, te tužena nije mogla odbaciti žalbu kao neurednu.

Štoviše žalba tužitelja sadržavala je dokaz o uplaćenju naknadi u višem iznosu od propisanog, a na okolnost da su uz žalbu priloženi navedeni dokazi o uplatama naknade za pokretanje žalbenog postupka, punomoćnici tužitelja izvršili su dana 25. ožujka 2019. uvid u predmetni upravni spis tužene te fotografirali isti. Tijekom uvida u spis utvrđeno da je obje potvrde o izvršenoj uplati prileže upravnom spisu tužene te da je isti očitom omaškom propisao utvrditi postojanje dokaza i o drugoj uplati u iznosu od 500,00 eura. Tužitelj pretpostavlja da ovaj grubo i nevjerovatno propust u svojem postupanju prilikom ocjene urednosti žalbe tužena neće osporavati već je zbog tog aspekta pobijano rješenje potrebno poništiti zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i primjene odredbe članka 425. stavak 1. točka 2. u vezi s člankom 421. stavkom 1. Zakona o javnoj nabavi.

Predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske poništi odluku Državne komisije svojom presudom odluči o žalbi u postupku javne nabave te traži troškove postupka. Osim toga predlaže da se donese temeljem odredbe članka 26. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 27/17. – u daljnjem tekstu: ZUS) odluka o odgodnom učinku tužbu.

Tužena u odgovoru na tužbu ističe da prvenstveno tužbu treba odbaciti. Poziva se na odredbu članka 30. stavak 1. točka 2. ZUS-a prema kojoj će sud rješenjem odbaciti tužbu jer ne postoje pretpostavke za vođenje spora, ako utvrdi da se pojedinačnom odlukom postupanjem ili upravnim ugovorom ne dira u pravo ili pravni interes tužitelja. Ističe da je tužitelj podnio žalbu protiv odluke o odabiru, koja je postupajući po žalbi drugog žalitelja Zajednice ponuditelja Strabag AG Zagreb i Strabag d.o.o. Zagreb poništena, rješenjem tužene od 9. travnja 2019. Poništenjem odluke o odabiru predmet je vraćen naručitelju na ponovljeni pregled i ocjenu ponuda a na ovu odluku o odabiru tužitelj će imati pravo izjaviti žalbu ukoliko će smatrati da je zainteresirana osoba, naručitelj, nezakonito provela ponovljeni pregled i ocjenu te na taj način zaštititi svoja prava u ovom postupku javne nabave.

Osim toga tužitelj ističe da je prvi dan roka za podnošenje žalbe bio 28. veljače 2019., a zadnji dan roka 11. ožujka 2019. budući je 9. ožujka 2019. godine padao u subotu, a 10. ožujka 2019. godine u nedjelju. Uzevši u obzir činjenicu da je zadnji dan roka za žalbu bio 11. ožujka 2019., a žaliteljeva uplata u iznosu 3.694,38 kn evidentirana je na računu državnog proračuna izvan roka za žalbu dana 12. ožujka 2019., činjenica da u pobijanom rješenju nije navedeno da je tužitelj uz žalbu priložio i dokaz o uplati od 500 eura nije od utjecaja na pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja budući da je transakcija izvršena izvan žalbenog roka. Ističe da transakcija mora biti izvršena u žalbenom roku, a ne samo zadana i da to proizlazi iz članka 420. stavka 2. točke 10. Zakona o javnoj nabavi kojom je propisano da je obavezan sadržaj žalbe i dokaz o izvršenoj uplati naknade za pokretanje žalbenog postupka u propisanom iznosu, a sukladno Zakonu o platnom prometu to je trenutak kad se sredstva nalaze na računu osobe u čiju korist je izvršen konkretno na računu Državnog proračuna.

Dakle, tužena ističe da je tužitelj uz žalbu dostavio nalog za plaćanje iznosa od 500 EUR-a, a ne dokaz o izvršenoj uplati navedene razlike naknade za pokretanje žalbenog postupka. Nalog za uplatu prema mišljenju tužene ne predstavlja dokaz da je transakcija

konačno i izvršena s obzirom na to da izvršenje naloga može biti odbijeno, ukoliko primjerice na transakcijskom računu platitelja ne postoji pokriće za plaćanje iznosa naknade, također nalogom za plaćanje prema definiciji Zakona o platnom prometu tek se traži izvršenje platne transakcije prema tome računovodstveno gledano nalog za plaćanje nije financijska transakcija s jednog računa na drugi nego tek namjera da će nešto biti plaćeno, ali se taj isti nalog može povući, poništiti ili može biti odbijen. Plaćanje naknadno propisano je kao neotklonjiv nedostatak žalbe odnosno dokaz o izvršenoj uplati naknade mora biti dostavljen odmah uz žalbu te nema mogućnosti naknadnog plaćanja naknade. Ističe da isto stajalište proizlazi iz prakse Visokog upravnog suda broj: Usž-2130/18 od 24. listopada 2018. koja se dostavlja u prilogu. Predlaže da Sud donese odluku kojom prvenstveno odbacuje tužbu, odnosno da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan, a podredno u slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva sam odluči o žalbi u skladu sa Zakonom o javnoj nabavi.

Zainteresirana osoba nije podnijela odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je tužena postupajući po odredbi članka 330. stavka 5. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ 120/16. – dalje u tekstu: Zakon o javnoj nabavi 2016.) izvršila provjeru uplate naknade za pokretanje žalbenog postupka na računu Državnog proračuna Republike Hrvatske te da je utvrdila da je tužitelj uplatio naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 13.490 EUR-a što je na računu Državnog proračuna Republike Hrvatske evidentirano kao uplata u iznosu od 99.778,65 kn što je manje od propisanog iznosa za žalbu na odluku o odabiru, a to je 100.000,00 kn.

Međutim, iz dokaza u spisu predmeta proizlazi da je točno da je tužitelj prvo u žalbenom roku 6. ožujka 2019. godine uplatio iznos od 13.490 EUR-a, a nakon toga u žalbenom roku, dana 8. ožujka 2019. godine, uplatio je i dodatan iznos od 500 EUR-a. Naime, tužitelj je i u žalbi naveo da je uplatio već iznos sve kako bi imajući na umu tečajnu razliku i naknadu transfera, bio potpuno uvjeren u ostvarenje ovog uvjeta.

Iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj u žalbenom roku uplatio više od propisanog iznosa te da su oba navedena iznosa prema dokazima u spisu i evidentirana na računu Državnog proračuna. To što je drugi iznos evidentiran na računu državnog proračuna 12. ožujka 2019. nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari budući da je iz svega razvidno da je tužitelj imao namjeru uplatiti naknadu za pokretanje žalbenog postupka u propisanom iznosu od 100.000,00 kn, a kao stranac nije imao saznanja da Hrvatska narodna banka ima mogućnost konvertirati stranu valutu u kune po kupovnom tečaju banke.

S obzirom na navedeno došlo je do razlike između iznosa u kunama koju je tužitelj vjerovao da je platio i iznos koji je plaćen u korist Državnog proračuna Republike Hrvatske i to prvom uplatom od 6. ožujka 2019. Isto tako tužitelj je dokazao tvrdnju iz tužbe da je, da bi izbjegao eventualne tečajne razlike i naknade transfera, u žalbenom roku je uplatio još dana 8. ožujka 2019. godine dodatni iznos od 500 EUR-a.

Dakle, tužitelj je uplatio naknadu u propisanom iznosu, odnosno više od propisanog iznosa.

Da je u konkretnom slučaju tužitelj uplatio i samo prvi iznos 6. ožujka 2019. od 13.490 EUR-a, što je na računu Državnog proračuna Republike Hrvatske evidentirano kao uplata u iznosu od 99.778,65 kn, radilo bi se o razmjerno neznatnoj razlici, a nepriznavajući takvu uplatu tužitelju bilo bi onemogućeno pravo na podnošenje pravnog lijeka, a ovo tim više što je tužitelj naknadno u žalbenom roku uplatio još dodatnih 500 EUR-a u korist Državnog proračuna Republike Hrvatske. Kada bi se prihvatilo stajalište tužene, prema ocjeni ovoga Suda radilo bi se o pretjeranom formalizmu, koji bi u konačnici doveo do

onemogućavanja tužitelju pristupa sudu, što bi bila povreda tužiteljevog prava na pravično suđenje.

Prema ocjeni ovog Suda tužena nije pravilno primijenila odredbu članka 420. stavak 1. točke 10. i članka 420. stavak 1. ZJN/2016. jer je odbacila tužiteljevu žalbu kao neurednu, pa je stoga osporeno rješenje ocijenjeno nezakonitim. Što se tiče navoda tužene da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe, valja istaći da je navedeni prigovor neosnovan budući da tužitelj ima pravo da se o njegovoj žalbi odluči i da se na sve njegove žalbene navode odgovori.

Što se tiče pozivanja tužitelja na presudu Visokog upravnog suda, valja istaći da se u toj presudi radi o rješavanju žalbe u okviru žalbenih razloga, prema ranije važećem Zakonu o javnoj nabavi, i u navedenoj odluci nije izraženo pravno shvaćanje, već su ocijenjene relevantne činjenice u pojedinačnom slučaju.

Prema odredbi članka 58. stavka 1. ZUS-a, ako sud utvrdi da je pojedinačna odluka javnopravnog tijela nezakonita presudom će usvojiti tužbeni zahtjev poništiti pobijanu odluku te sam riješiti stvar, osim kad to ne može učiniti s obzirom na prirodu stvari.

Slijedom navedenog Sud je osiguravajući sudsku zaštitu prava i pravnih interesa stranaka u predmetnom upravnom sporu ocijenio rješenje tužene Komisije nezakonitim te je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

S obzirom da je odlučio o tužbenom zahtjevu tužitelja, nije bilo potrebe za odlučivanjem o odgovornom učinku tužbe.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a i zaključku o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca održane dana 12. veljače 2018. prema kojem, kada je presudom upravnog suda ili Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poništeno rješenje javnopravnog tijela i predmet vraćen na ponovni postupak, svaka stranka snosi svoje troškove.

U Zagrebu, 25. travnja 2019.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v. r.

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik

